

Fredor i emoció

El moment culminant de 'Bodas de sangre', dissabte, a Sant Feliu. Foto: F.P.F.

El precedent positiu de Fuenteovejuna de l'edició de l'any passat del Festival de la Porta Ferrada va pesar força, dissabte, en la decisió d'una gran part del públic d'assistir de nou a una altra proposta de la Companyia Antonio Gades, en aquest cas la peça creada pel mestre en què va capturar l'essència de la tragèdia lorquiana Bodas de sangre, i una segona part titulada Suite flamenca. Quan Gades es va plantejar passar pel seu sedàs l'obra de Lorca i fer-ne la translació al llenguatge que dominava, la dansa, va haver d'acceptar la renúncia al llenguatge literari. Calia dur, doncs, tot aquell marasme de passions a l'escenari a través del moviment, la dansa, la música i l'estètica. Bodas de sangre, un ballet flamenc estrenat el 1974 i reestrenat el juliol del 2006, és un espectacle preciós, breu –45 minuts que apleguen part de l'acció de l'obra de teatre, no tota–, farcit de detalls, sense escenografia, d'una austeritat proverbial, amb una coreografia meravellosa i

exacta, amb passos a dos esplèndids com el de Leonardo i la seva dona, una peça fascinant que transmet despit, violència i una falta d'entesa entre la parella esfereïdora. Més endavant, ell fugirà amb la seva xicota de joventut, que aquell dia es casa amb un altre. L'home abandonat, el nuvi, incitat per la seva mare els perseguirà, es desplegaran les navalles, es desfermarà un duel a mort i s'occiran mútuament. Es tracta d'un ballet magnífic, que a l'escenari de l'Espai Port era, francament, fora de context, perquè se li feia infinitament gros. Bodas de sangre necessita un espai tancat o més recollit, on poder crear atmosferes, on els passatges alents –efecte ideat per accentuar-ne el dramatisme, com el duel de navalles– facin encongir el cor de l'espectador, sense haver de sentir les amables converses a crits i els esclafits de riure dels comensals de la terrassa del restaurant del club nàutic. Si a tot això hi afegim que la música era enllaunada, heus ací per què no va fer acte de presència l'enyorada i tan necessària emoció, que es dissipava tan bon punt sortia dels cossos i les expressions dels ballarins. La música en directe entenc que li és absolutament imprescindible.

Resignats com estàvem a una Suite flamenca amb música pregravada, la segona part va ser un veritable regal. Set números de flamenc –bulerías, soleá por bulerías, farruca, zapateado, tanguillo, tangos de Màlaga i rumba– interpretats per un quadre de ball i uns solistes –especialment Stella Arauzo, directora artística dels dos muntatges, i Miguel Lara– extraordinaris, amb guitarres i cante en directe. L'organicitat i l'emoció perduda en la primera part van fer acte de presència a l'auditori, i la fredor es va tornar passió, i admiració pel virtuosisme dels ballarins, per unes coreografies de ball flamenc interpretades amb el rigor i la disciplina de la dansa clàssica. Solos, duos o balls de grup executats amb una sincronia perfecta però sense perdre ni un bri de passió, coreografies d'una vistositat manifesta, que en el seu moment van ser considerades d'avantguarda i ara formen part del repertori clàssic. El públic va acabar dempeus i va aconseguir allargar una mica més la festa. Segur que en l'edició de l'any que ve del festival tindran en compte el precedent a l'hora de valorar si compren o no entrada per a Carmen, de la mateixa companyia, que ha anunciat la intenció de tornar i de l'organització de portar-los. Vejam si és possible.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 28-08-2012 Pàgina 15

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/571229-fredor-i-emocio.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss